

tale Skat af deres samlede Indtægt, medens ugifte Personer har den Fordel, naar de har fælles Husholdning, at betale hver for sig og saaledes betale efter en lavere Skatteprocent end de gifte. Skal Tjenestemændene stilles lige med dem, der arbejder i det private Erhverv, bør de ogsaa have samme Løn, hvad enten de er Forsørgere eller Ikke-Forsørgere. Men lægger man en ekstra Skat paa Ikke-Forsørgere, og ikke blot indenfor Tjenestemændene, men paa samtlige Ikke-Forsørgere i hele Landet, hvilke udgør omtrent $\frac{1}{4}$ af samtlige Skatteborgere, behøver denne Skat ikke at være ret stor, for at en Del af de Penge, Statskassen trænger til, kan komme ind ad den Vej. Hvis man f. Eks. lader Ikke-Forsørgere med en Indtægt af 2 000—4 000 Kr. betale 1 pCt. af deres Indtægt og lader denne Skala være progressiv op til 6 pCt. for dem, der har 100 000 Kr. i Indtægt, bliver det straks 9 Mill. Kr. Og det er en meget lav Sats. Tager vi en højere Sats paa 5—10 pCt., kan der ad den Vej komme et Par og tredive Millioner Kroner ind.

Det falder jo udenfor Dagsordenen her at fremsætte noget bestemt Forslag til en Ikke-Forsørgerskat, men det er ogsaa blot min Mening at henlede den høje Regerings Opmærksomhed paa dette Punkt, idet jeg synes, at der gives andre og retfærdigere Veje at faa Penge i Statskassen paa end ved at skære saa haardt ned paa den i Forvejen daarligt lønnede Tjenestemandstand. Det skulde glæde mig, om dette Punkt maatte blive taget med i Betragtning, naar der nu kommer, som der nødvendigvis maa komme, en snarlig og fuldstændig Revision af Tjenestemandsløven.

Jeg mener ikke, en simpel Nedskæring over hele Linien er Vejen at gaa. Jeg tror, at den højtærede Trafikminister er inde paa en rigtig Vej, naar han indenfor Jernbanevæsenet søger at faa en mere forretningsmæssig Ordning i det hele; saaledes burde man ogsaa gøre i Post- og Telegrafvæsenet, i de forskellige Etater. Jeg kunde endogsaa gaa saa vidt, at jeg vilde tro, at den allerbedste Vej at gaa var, at de højere Tjenestemænd indenfor disse Etater paa en eller anden Maade kunde blive personligt interesserede i Driftsudbyttet. Det er i Virkeligheden Systemet, det er galt fat med. En saa voldsom Nedskæring som den, her er Tale om, mener jeg ikke man kan byde Tjenestemændene, i alt Fald ikke hvis Staten ønsker at have de bedste Kræfter i sin Tjeneste. Det gælder særlig alle Embeder, der kræver stor Sagkundskab

eller personligt Initiativ. Men netop paa dette Punkt har Staten lønnet allerdaarligst; netop for de højere Embeders Vedkommende har Lønstigningen slet ikke staaet i Forhold til Prisstigningen. Det mener jeg er kortsynet og uøkonomisk. Jeg er endogsaa tilbøjelig til at kalde det udemokratisk at lønne de højere Tjenestemænd saa daarligt, at Embederne kun kan søges af Folk, der har privat Formue, i alt Fald hvis de ønsker at kunne indtage det sociale Niveau, som saadanne Stillinger kræver.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingen. Folketingets næste Møde afholdes i Morgen, Onsdag den 9. Marts Kl. 1, med følgende Dagsorden:

1) *Tredie Behandling af:*

Forslag til Lov om Ændring i og Tillæg til Lov Nr. 51 af 25. Marts 1872 om Konkurs m. m.

2) *Tredie Behandling af:*

Forslag til Lov om Tillæg til og Ændring i Lov af 14. April 1905 om Tvangsakkord udenfor Konkurs m. m.

3) *Fortsættelse af første Behandling af:*

Forslag til Lov om Statens Tjenestemænd.

4) *Første Behandling af:*

Forslag til Lov om Forandring i Rigsdagsvalgloven.

5) *Første Behandling af:*

Forslag til Lov om Ændring af Lov Nr. 561 af 4. Oktober 1919 om Lønninger m. v. for Folkeskolens Lærere.

Mødet hævet Kl. 3³⁵.